

A L'ALTRE COSTAT DE LA BARRERA.

Estic a Estats Units, tenc feina, tenc casa, estic amb la família.... sóc feliç!

Un crit sord de l'exterior em fa sobresaltar, només era tot un somni; em miro les mans, i després faig un recorregut per l'habitació amb la mirada.

Veig una cabana vella, estic estirat damunt una manta plena de forats. Gir el cap i veig el rostre adormit de la meva dona, és preciosa, ella és l'alegria del meu cor.

M'he d'aixecar, pot ser avui pugui recol·lectar qualche cosa de l'hort.

Però allà com sempre només hi ha terra seca, no tenim res per menjar.

- Juana? Estàs desperta?
- Sí, Claudio.
- L'hort està sec, no tenim doblers, ni tan sols tenim feina! No ens podem quedar aquí.
- Però... Claudio, com vols que ens anem sense doblers?
- Tens raó. Vaig a veure en Dídac.

Surt i vaig a casa del meu millor amic, en Dídac.

De lluny veig que ell surt de la casa i tanca la porta amb violència.

- Dídac! Estàs bé? Què passa?
- Bon dia Claudio, sí, estic bé, no et preocupis.
- No et crec, saps que pots confiar amb jo, no?
- Sí! Sí que ho sé, fa un mes vaig perdre la feina i ara ja no tenim doblers, ni menjar, ni aigua, ni res...
- Estem amb les mateixes... no podem seguir així. Hem de marxar, és l'única forma de poder ser feliços d'una vegada.
- No tenim doblers.
- Tenc uns amics que ens podrien deixar un petit llaüt i amb uns dies arribaríem a Estats Units.
- Claudio,... estàs proposant que hi arribem il·legalment?
- Tens una idea millor?
- No... però està bé. Parlaré amb la meva dona.
- Molt bé, demà a primera hora del matí vine preparat amb la teva família.
- Així ho faré.

Mentre camino veig a molta gent tirada al carrer, veig la tristesa reflectida en els seus ulls apagats.

La Juana preparava un grapat d'arròs sec que ens quedava per sopar, si es pot considerar sopar.

- Juana vine, que hem de xerrar.
- Què passa, estimat?

- Mira, jo no et demanaria això si poguéssim fer una altra cosa, però no tenim opció.

La Juana em mira confosa, es seu al meu costat i m'agafa la mà.

- A què et refereixes?
- Mira... aquí no som feliços, hem de partir a Estats Units.
- Tu saps que no ho podem pagar. Diu ella amb la veu tremolosa i agafant-me la mà amb força.
- Per això hi anirem amb un llaüt, tu, en Dídac i la seva família i jo.
- Il·legalment?
- Mira com vivim! Dins quatre parets de fusta vella, dormim damunt una mata. Si no morim de fam, acabarem morint de qualque malaltia.
- Tens raó, però no crec....- No!. L'interromp
- No hi ha temps, demà a primera hora del matí partirem agafa tot el que ens queda i embolica-ho dins la manta.
- Com tu diguis estimat.

Estic a Estats Units, tenc feina, tenc casa, estic amb la família.... sóc feliç!

- Claudio? Desperta.

Obro els ulls i veig la cara de la Juana, els seus ulls negres, sempre brillants d'esperança, i els seus cabells negres curts i arrissats que tant m'agraden.

- Jas és l'hora. La veu de la Juana em fa tornar al món real, allunyat ara dels meus pensaments.
- Sí, anem a casa Dídac.

La meva dona toca amb el puny la porta de casa d'en Dídac, obre un poc i diu:

- Que hi sou?
- Sí! Un moment!. Es sent una veu de qualque lloc de la petita estança.

Després surt en Dídac amb la seva dona al costat i els seus dos fills. Sense dir ni mitja paraula, ens dirigim cap al port.

Arribam al llaüt i ens organitzam amb les responsabilitats de cada un.

Després de fer-ho tot, arrancam el motor i ens posam en marxa.

El vespre es fa molt dur, fa molt fred, les mantes no ens donen per gaire i només es veu una foscor immensa, una foscor que pareix no acabar mai.

En tota la nit quasi no he dormit, però almenys avui pareix que el vent va de la nostra part i el sol brilla moltíssim.

Cada dia es fa tot més dur, ens hem de repartir el menjar entre sis persones i almenys tardarem una cinc dies en arribar, si tot va bé. Els nens estan cansadíssims, igual que tots però a ells pareix afectar-los més tot això.

Estic molt preocupat per la Juana, crec que ha agafat un refredat, i em temo que té febre, però ella insisteix que està bé.

Ja és el quart dia que naveguem i tots estam molt dèbils. Jo només volia ser feliç, que tots fóssim feliços. He fet el correcte? O he condemnat la meva dona i els meu amics a la desgràcia?

Estic a Estats Units, tenc feina, tenc casa, estic amb la família.... sóc feliç!

- Cla...Cla... Claudio! Em diu una veu molt dèbil però cada vegada més propera.
- Desperta!

Obro els ulls sobresaltat.

- Què passa? Què passa?
- Ho veig Claudio! Veig Estats Units!

La Juana s'aixeca i m'abraça –tenies raó, hem arribat!

Una llàgrima travessa la galta de la Juana, després en Dídac es desperta i en veure el per què de la nostra alegria, desperta la seva família i tots ens abraçam sense dir res.

Tardam unes quatre hores a arribar a la costa. Allà ens espera una ambulància, es veu que algú havia alertat de la nostra presència a la policia.

Ens donen menjar, aigua i mantes i just en trepitjar terra la Juana cau inconscient damunt els braços d'un infermer.

La Juana ha de ser hospitalitzada, no és res greu, però necessita una setmana de repòs i medicació.

Estic a Estats Units, tenc feina, tenc casa, estic amb la família.... però no sóc feliç.

Ring! Ring!.... No! Ja són les cinc! He d'anar a fer feina. Perdré l'autobús!

Quan arribo a l'autobús, com sempre, he d'aguantar els insults i el racisme de la gent.

Per què no poden entendre que ara sóc un ciutadà més? He anat a escola durant tot un any per poder ser considerat un ciutadà. Però no pareix importar el que pensi o no jo, que sóc negre.

Ara tenc el que volia tenc una feina i menjar a la taula cada dia.

Però a quin preu?

Hi haurà un dia igualtat per a tots? Podrà la gent d'altres cultures passar mai la barrera de la diferència i el racisme? Serà realment possible poder conviure tots en harmonia? Sincerament, esper que sí.